

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv.IV.35.566/2013/3.szám

A Kúria dr. Dezső László ügyvéd által képviselt felperesnek dr. Ivanovits Andrea ügyvéd által képviselt alperes ellen támogatási ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Kaposvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. május 21. napján kelt 8.K.26.909/2013/3. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 4. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Kaposvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 8.K.26.909/2013/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 20.000 (húszezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes 2010. június 14-én erdőgazdálkodás szakszerűségének biztosítása érdekében végzett erdészeti és szakirányítási tevékenységekhez kapcsolódó támogatás iránt nyújtott be kérelmet. Az elsőfokú hatóság a felperes 26.415.560 forint összegre vonatkozó kérelmének részben, 15.791.883 forint erejéig helyt adott. Majd saját hatáskörben felülvizsgálta határozatát és a támogatás összegét 8.846.827 forintra mérsékelte a többlettámogatás összegének kamatmentes visszafizetése mellett.

A felperes fellebbezése folytán eljárta alperes az elsőfokú határozatot megsemmisítette és az elsőfokú hatóságot új eljárás

lefolytatására utasította. Az új eljárásban az elsőfokú hatóság 2011. május 4-én meghozott határozatában a támogatási összeget tovább mérsékelte 8.367.865 forintra. Döntését az 50/2010. (IV. 27.) FVM rendelet (a továbbiakban: Jogcímrendelet) 3. § (2) bekezdésére, valamint 6. § (1), (3) és (5) bekezdésére alapította. Figyelemmel volt továbbá a Bizottság 1998/2600/EK rendelet (a továbbiakban: de minimis rendelet) 2. cikk (2) bekezdésében megállapított összeghatárra. Indokolása értelmében a támogatás összegét a felperes kérelmének elbírálását követően a rendelkezésre álló támogatási keret viszonylatában valamennyi elfogadott kérelem arányos csökkentésével állapította meg.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2011. október 27-én kelt határozatában az elsőfokú határozatot immár a de minimis rendelet 2. cikk (2) és (3) bekezdésére, valamint a Jogcímrendelet 6. § (5) bekezdésére figyelemmel helyben hagyta.

A felperes keresete folytán eljáró Kaposvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (a továbbiakban: Bíróság) 2013. május 21. napján kelt 8.K.26.909/2013/3. számú határozatában a felperes keresetét elutasította. Indokolása értelmében jogszerű volt az alperes által alkalmazott számítási mód, amely szerint külön elutasítási okként kezelte a de minimis rendelet szerinti egyéni keretet meghaladó támogatási igényt, illetve a jogos igények összesítését követő keretet meghaladó igény esetén a visszaosztást.

A felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet a Kúriához, amelyben a Bíróság ítéletének megváltoztatása mellett a felperesi keresetnek megfelelő ítélet meghozatalát kérte. A felülvizsgálati eljárásban keletkezett költségeire is igényt tartott. A felülvizsgálati kérelmét a felperes azzal indokolta, hogy a Bíróság jogerős ítéletében jogsértően, a de minimis rendelet 2. cikk 2. pontjába, valamint a 10. preambulum bekezdésébe ütközően értelmezte a perben alkalmazandó közösségi és releváns nemzeti szabályokat. A jogsértő jogértelmezést abban látta, hogy az ítélet nincs összhangban az alkalmazandó jogszabályok logikai értelmezésével. Álláspontja szerint ugyanis csak akkor lehet a közösségi jogszabályban megjelölt feltételek szerint eljárni, ha a hatóság elsőként a nemzeti jogszabályban megjelölt visszaosztást (arányosítást) végzi el az alperes. Csupán ezt követően kell összevetni a de minimis támogatás felső összeghatárával az utolsó három év vonatkozásában számított de minimis támogatásokból származó összegeket. A bírósági számítási mód alkalmazásával ugyanis soha nem lehet kimeríteni a de minimis korlátot, tehát 200 000 euró összegű támogatáshoz semmilyen kérelmező nem juthat hozzá. Ugyanakkor nyelvtani szempontból is jogsértőnek ítélte a Bíróság által alkalmazott jogértelmezést. Álláspontja szerint a de minimis rendelet 2. cikk (2) bekezdésében alkalmazott „odaítélt” fordulat a jogértelmezés kulcsa, mert „odaítélt” támogatás alatt csak már

megállapított összegű támogatás esetén lehet beszélni.

Az alperes nem nyújtott be érdemi felülvizsgálati ellenkérelmet az ügyben.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelem keretei között, a 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

Az időben korlátozott hatályú (2007. január 1. - 2013. december 31.) de minimis rendelet - a csoportmentességi rendeletekhez hasonló hatással - azokat a normatív feltételeket szabályozza, amelyek fennállta esetén a hatálya alá tartozó vállalkozások mentesülnek a piackorlátozó megállapodások tilalmát rögzítő alapszerződési rendelkezések jogkövetkezményei alól (a de minimis rendelet elfogadása idején: az Európai Közösséget létrehozó szerződés 87. és 88. cikk - ma: az egységes szerkezetbe foglalt, az Európai Unióról szóló szerződés és az Európai Unió működéséről szóló szerződés 107. és 108. cikke). A de minimis rendeletben körülírt állami támogatások tehát olyan, a piaci viszonyokba történő beavatkozások, amelyek a közösségi jogalkotó értelmezésében és vélelmezése szerint [de minimis rendelet (8) preambulum-bekezdése] nem befolyásolják a tagállamok közötti kereskedelmet, nem torzítják a piaci mechanizmusokat és nem is fenyegetnek a piaci működés torzításának veszélyével. Következésképpen ezekre a támogatásokra nem alkalmazandó az EK Szerződés 87. cikk (1) bekezdése szerinti tilalom, ezért e támogatások nem tartoznak az EK Szerződés 88. cikk (3) bekezdésében foglalt bejelentési kötelezettség alá sem.

Abban az esetben, amennyiben a vállalkozás által megszerzett támogatás eltér a de minimis rendeletben megállapított feltételektől - például: a maximumérték túllépése egymást követő három gazdasági év viszonylatában, kumuláció révén megnövelt támogatási intenzitás, a bruttó támogatástartalom helytelen számítása -, úgy a tagállam beavatkozása, a vállalkozás gazdasági tevékenysége a piac torzítására vezethet és nem mentesülhet annak jogkövetkezményei alól.

A „támogatási plafon” tehát nem a közösségi jogrendben meghatározott, a vállalkozás által igénybe vehető támogatási összeg maximuma, hanem az állami beavatkozásnak az a közösségi jog által tolerált mértéke, amely a piaci viszonyokba való beavatkozás esetén még káros következmények nélkül elfogadható.

A de minimis rendelet 2. cikk (2) - (5) bekezdései határozzák meg a fentiek szerint mentesülő állami támogatások feltételeit. Ezek

között mindenek előtt a „támogatási plafon” 200.000 eurós összegét, amelyet három pénzügyi év időszakában arra tekintet nélkül kell szem előtt tartani, hogy a tagállam a csekély összegű támogatást teljesen vagy részben közösségi eredetű forrásokból folyósította [2. cikk (2) bekezdés]. A támogatást készpénzben kell kifejezni, bruttó (adózás előtti) számnak kell tekinteni [2. cikk (3) bekezdés], és „gördülő” módszerrel valamennyi de minimis támogatás megszerzésekor annak teljes összegét figyelembe kell venni [(9) preambulum-bekezdés]. A de minimis rendelet preambuluma az „odaítélt” csekély összegű (de minimis) támogatás» rendeleti fordulatát [2. cikk (2) bekezdés első mondata] a támogatásnak az alkalmazandó nemzeti jogrendszer szerinti megszerzéseként értelmezi [(10) preambulum-bekezdés].

Mindebből tehát az következik, hogy a 200.000 euró összegű „támogatási plafonba” három egymást követő gazdasági évben megszerezett valamennyi adózás előtti de minimis, azaz csekély összegű támogatás beleszámít, függetlenül annak tagállami avagy közösségi eredetére.

A Jogcímrendelet 6. § (3) bekezdése értelmében „[a] támogatási kérelmet az MVH bírálja el. Ha a támogatási kérelmekben foglalt jogos igény összességében meghaladja a rendelkezésre álló keretet, az MVH arányos visszaosztást végez.” Az (5) bekezdése szerint „[a]z MVH az általános de minimis rendelet szerinti egyéni keretet meghaladó támogatási igényből a kereten felüli összeget elutasítja.”

A Jogcímrendelet hivatkozott rendelkezései nem rendezik a de minimis rendelet szerinti „egyéni keret” és az összes csekély összegű támogatási igény kielégítésére szolgáló „rendelkezésre álló keret” egymáshoz való viszonyát.

A két „keret” viszonya a közösségi (unós) és a tagállami jogrend viszonylatában értelmezhető.

A de minimis rendelet – „másodlagos jogforrásként” – alkalmazásában elsődlegességet élvező és közvetlenül alkalmazandó közösségi norma. A tagállami és a közösségi jog viszonyából eredően és figyelemmel az EK Szerződés 10. cikke szerinti tagállami hűség alapelveire is, a Jogcímrendelet 6. §-a a de minimis rendelet fényében értelmezendő. Másképpen megfogalmazva: az egyes vállalkozások által megszerezhető de minimis támogatás mértéke elsődlegesen és összességében nem a tagállam által allokált támogatási keretösszegeihez igazodik, hanem az egységes piac korlátozás mentes működésének követelményéhez. Ezért az alperesnek elsődlegesen a de minimis rendelet – és a Jogcímrendelet 6. § (5) bekezdése – szerinti feltételeinek teljesülését kell vizsgálnia a támogatási kérelmek kapcsán és az alperes csak azt követően vizsgálja, hogy az elfogadott támogatási kérelmek teljesíthetők-e a rendelkezésre álló

támogatási keretből maradéktalanul és arányos támogatáscsökkentést alkalmaz.

A kifejtettek alapján a Kúria arra a következtetése jutott, hogy a Bíróság helyes jogértelmezés mellett hozta meg ítéletét, ezért a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján azt hatályában fenntartotta.

A felperes sikertelen felülvizsgálati kérelmet nyújtott be. Mivel az alperesnek a felülvizsgálati eljárásban költségei nem merültek fel, ezért ebben a kérdésben a Kúria mellőzte a határozathozatalt.

Észlelte a Kúria, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmén 50.000 (ötvenezer) forint illetéket lerótt, ezért a pervesztes felperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés d) pontja és 50. § (1) bekezdése alapján további 20.000 (húszezer) forint illeték megfizetésére kötelezte.

Budapest, 2014. május 20.

Dr. Kozma György sk. a tanács elnöke, Dr. Hörcherné Dr. Marosi Ildikó sk. előadó bíró, Dr. Balogh Zsolt sk. bíró